

ČERNÉ MÝTY O SOCIALISMU

 tartaria.sk/cierne-myty-o-socializme

Mnoha se dnes nelíbí, jak se v naší republice „bačuje“. Už nežijeme v sociálně spravedlivé společnosti, ale v oligarchickém kapitalismu, přesněji v imperialismu. Mnozí dnes říkají: „Pojďme se spojovat, abychom to změnil“. Ale tady hned nastupují ty nejdůležitější otázky: „Jak?; Na základě čeho?; a hlavně Co je třeba dělat?“. A tady obvykle i všechno hned skončí. Pokud totiž nezačneme správnými otázkami, nedokážeme dosáhnout správného výsledku. A o to dnes oligarchem také jde.

Už se ani nedá vysledovat, jak často v mainstreamových médiích redaktoři/všeodborníci zmiňují negativní socialistickou „totalitu“ a opěvují dnešní, „pozitivní“, kapitalistickou realitu. Všechno v minulosti bylo špatné, všechno dnes je dobré. Jen přicházejte – milé ovečky – k volebním urnám a zajistěte nám i nadále skvělý život. A věru i mnozí poslouchají jejich výzvy a pravidelně se voleb účastní. Vždyť z pohledu principu fungování mechanismu voleb je úplně jedno, koho ovečky volí. Volby jsou anonymní, takže nikdo nikdy nezjistí – při demokratickém voleném systému politických stran – kdo kolik opravdu dostal hlasů. A pak nám přicházejí výčitky, že jsme neměli doporučovat volit Nikoho , protože pak se dostávají na vysoká místa ti, kteří by tam neměli být...

Nuže, těžko to vysvětlit, ale **pokud by volby opravdu mohly něco změnit, tak by je už dávno zrušil** . Je naivní si myslet, že tento mechanismus navrhli a udržují při životě proto, že chtějí umožnit, aby národní kandidáti – tedy Národ – mohl převzít moc nad svou zemí.

Hlášíme-li se jako původní etnikum ke Slownom, tak bychom měli volit pouze takovou stranu, která má slovenský program. Jaký? Minimální navrácení rozkradeného majetku Národa Národu či zrušení lichvářského systému úvěrových sazeb. Pokud žádná politická strana takový program nemá znamená to, že žádná strana nemá zájem udělat něco pro původní Národ naší země – zemi Slownov. A – a to je velmi důležité – oni říkají pravdu a ani nelžou – jejich cílem není hájení zájmů Národa, oni mají své vlastní zájmy. A volením těchto stran (účastí ve volbách) volí voliči jejich systém a dávají jim k tomu legitimní mandát. A kdo se dostane či nedostane do „Parlamentu“? To je rozhodnuto ještě před volbami.

Jak nás doposud v demokratických volbách lhali popíšeme později, v samostatném článku – vždyť se už zvolbnívá. Dnes se ale podíváme na jeden aspekt socialistického ekonomického systému, který dokázal v minulosti pokořit kapitalistický systém. Je třeba mít na paměti, že socialismus nikdy nebyl pokořen „kvalitnějším“ systémem. Padl proto, že ho zradili ti, kteří byli dobře Západem zaplacení a měli v rukou moc. Jako obvykle – bez vnitřní zrady to prostě nešlo . Pro bratislavské redaktory bratislavských médií (však jiné nemáme a „na Východě stejně nic není“) to poučné nebude. Oni jednak nepotřebují znát pravdu - jsou placeni za to, co jim jejich majitelé dodávají na šíření. A jinak ani

nemohou - kritizují za peníze to, co nikdy nezažili. Prostě nás opíjejí tím, co jsme kdysi nazývali „Agentura JPP“ (Jedna Paní Řekla). Je to smutné i směšné zároveň, ale je to realita demokracie.

A proč potřebovali zničit socialistický, tj. sociálně spravedlivý systém? Protože měl v sobě fungující prvky Državy - a Ráno Svaroga se nebezpečně přibližovalo. Ale Ráno Svaroga je už tady, už v jeho energiích žijeme. Snad ani není třeba opakovat, že to, čemu je třeba věnovat pozornost, ten boj, který musíme vyhrát, se odehrává uvnitř každého z nás. Nelze ho vyhrát bojem s externím nepřítelem - je to klam, do kterého nás vlekli, aby nás přes takto vygenerované emoce okrádaly o naši životní energii. Ale to, jak se dostat do Zlatého Věku musí pochopit každý sám - nebude to nikdy v bratislavských médiích. Změna je za dveřmi, ale bavící se masa dostane pouze – a v tom má Evangelium pravdu – znamení Noemovo. Co to znamená? Je to tam i vysvětleno. Všichni se budou bavit a hýřit až do noci posledního dne, přičemž další den přinese vše ničící potopu. Bez varování. Pouze ten, kdo přemýšlel a stavěl si Archu, bude mít na čem plavat. Ostatní potopa smete. Je to sice biblický obraz, ale je pravdivý. Rozhodnutí vykonal (již) každý sám...

V socialistické společnosti mohl dostat něco od společnosti (Národa) jen ten, kdo se účastnil společného díla práce - budování společnosti. Peníze jsou považovány za ekvivalent výměny výsledku práce jednoho člověka za ekvivalent výsledku práce jiného člověka. Nic víc a nic méně neznamenal. Odrážejí kolik času svého života jsme věnovali práci. Protože ve skutečnosti mluvíme o vlastním životě a čas je to jediné, čím ho naplňujeme. Jinak – bez vložení do nich části vlastních životů – jsou to jen potištěné papíry. Dnešní platební karty jsou pouze číslice v počítači, i když se ve skutečnosti jedná pouze o specifickou následnost elektrických impulsů.

Oligarchové vymysleli systém úvěrování, což není nic jiného než způsob, jak nás přimět dělat tak, abychom velkou část svých životů – neboť to je čas, který jsme strávili pro jejich prospěch – darovali jim. ...

Daňový systém je systém jak odebírat od lidí výsledky jejich práce a rozdělovat je mezi administrativní pracovníky – úředníky – ale tito úředníci už v principu NIC NETVOŘÍ!

V našem tradičním pojetí je vládou pouze a jedině Národ. Každý z příslušníků Národa nabízí svůj potenciál – práci – k využití pro vládu, tj. původně pro Národ. Jeden nabízí jedno, druhý zase to, co on dokáže zhotovit za to, co dokáže zhotovit první. Takto jsme fungovali v minulosti – proto v našem jazyce zůstal dodnes výraz „Měna“. Znamená to, že každý si za to, co dokáže zhotovit či nabídnout, vymění to, co dokáže zhotovit či nabídnout jiný člověk. Nato byly jarmarky. Jaké tady je třeba platit daně? Komu a za co? V socialistické Ústavě je napsáno, že peníze jsou ekvivalent umožňující výměnu výsledků různých druhů práce. Nyní nás kapitalistický systém uvedl v omyl, peníze sice nazvali jakýmsi „ekvivalentem“, ale tak, aby nás přes ně ovládali. Vždyť už nemáme Ústavu pracujícího Národa... ale jakou potom vlastně máme? Nějakého parazitujícího národa?

Před převratem v roce 1989 jsme byli obklopeni hodnotami, které vytvořil socialismus: městské ulice, bytovky, silnice, dálnice, fabriky, školy, školky, železnice, doly, nemocnice, lázně, sanatoria... atd., atd., atd. Toto vše bylo vytvořeno pracujícím národem, vše patřilo národům ČSSR. V socialistickém ekonomickém systému existoval princip hospodaření, který se nazýval „**amortizace**“. Co to vlastně je?

Jde o odkládání peněz ze zisku k tomu, aby se časem dalo obnovit to, co čas zničil, opotřeboval, tedy vše, co podléhá vlivu času. Pokud bychom dnes přestali něco používat, tak po nějaké době to stejně zdegraduje, zničí to samotná Příroda. Proto tento faktor opotřebení, faktor času, byl zaveden do ekonomického systému v tom smyslu, aby bylo možné shromažďovat peníze tak, že plynutím předpokládaného času byly postupně shromažďovány tak, aby po jeho uplynutí bylo možné vše potřebné opravit nebo nově postavit. Pokud bychom to i my už nemohli – vzhledem ke stárnutí – využívat, tak nastupují po nás naše děti, které zajímají naše místo. Děti můžeme považovat za amortizační realizaci, která obnovuje a udržuje při životě náš Rod.

Za socialismu bylo v Ústavu napsáno, že veškerý majetek patří Národu, tj. občanům ČSSR. Občanský průkaz ČSSR plnil trojí funkci. Sloužil jako identifikace osoby, potvrzoval občanství ČSSR a – a tento fakt zejména v posledních letech v rámci připravování převratu před námi dobře ukrývali – představoval doklad o nároku na podílové vlastnictví majetku Národa, tedy podíl na majetku všeho, co vlastnila ČSSR.

Kapitalistický občanský průkaz plní sotva jednu funkci - prokazování identity. Vždyť tam naši oligarchové i rychle dopsali za lomítkem v angličtině, že to je **jen** „Identity Card“(!). Je to tedy už jednou tak – údaj v okupačním jazyce udává reálný stav věcí. Proto je opravdu třeba se dobře zamyslet nad tím, co znamená anglický výraz „sloven“. Do jejich koncepce sedí absolutně. Z pohledu našeho tématu je důležité to, že nám rychle odebrali doklad o našem právu na podíl majetku ČSSR.

Za socialismu měl rodný list své registrační číslo, na které byl navázán podíl na národním majetku formou účtu tak, že se na něj ukládaly amortizační prostředky. Občan je spojen s občinou, ale logika věci říká, že aby kdokoli mohl mít reálný podíl na národním majetku, tak to musí být někde zaevidováno.

V případě nemovitostí byly amortizační splátky ukládány na amortizační účet každé složky nemovitého majetku v národním hospodářství. Amortizační splátky závisely na termínu amortizace například bytovky, ve které jsme bydleli. Podle socialistických norem měl dům postavený ze silikátových cihel životnost 120 let, z pálených cihel 150 let, železobetonový 80 let. Proces zajišťoval, že k datu vypršení životnosti byla na amortizačním účtu plná částka potřebná k obnově domu/bytovky. Pokud by například naše děti potřebovaly obnovu svého bydlení, tak měly k dispozici amortizační prostředky pro plnou obnovu svého bydlení, pro generální rekonstrukci.

Když nám po převratu „laskavě“ porozdávali naše domy/byty, tak nám měli k nim přidat i peníze, které na každý dům byly na amortizačních účtech – nemluvě o ostatních amortizacích. Dostal někdo něco? Odpověď známe.

Za socialismu nám stahovaly „daně“, které však nebyly ve skutečnosti daně, ale podíl ze zisku, který se koneckonců přerozděloval na všechny amortizační účty republiky.

„Komunisté“ za organizací převratu to dobře věděli a peníze jednoduše ukradli. Nabízí se však i další otázka - srážky z platu za socialismu šli na společné potřeby občanů, z nichž jedna z položek byly amortizační účty. Dnes nám státní úředníci - kterých je rok od roku více - **stahují daně zač a nač** ? Jen a jedině pro své potřeby, které jsou rok od roku vyšší a vyšší. Nic sice pro Národ neprodukuje, ale svůj životní standard mají rádi vysoký.

A my si teď všechno platíme sami ze svého, přičemž naše peníze skončily v kapsách nenažraných „komunistů“. Uvozovky používáme proto, že je třeba rozlišovat mezi těmi komunisty, kteří vyhráli Druhou světovou válku a obětavě položili základy poválečného, prosperujícího Československa a „komunisty“, kteří se dohodli se západními oligarchy a zrealizovali u nás v roce 1989 protiústavní převrat.

Občanský průkaz ČSSR sám o sobě ustanovoval právo občana na určitý podíl na národním majetku. Je to něco podobného, jako u nemovitostí existuje podílové vlastnictví. Pro realizaci tohoto práva musí být majitel nemovitosti zapsán v rejstříku Katastru. Tedy všimne si dobře – důkazem a dokladem nabytí a vlastnění nemovitosti není vaše smlouva o koupi, ale zápis do státního Katastru! Stát tedy rozhoduje o tom, komu co patří, i když vy můžete mít v rukou naprosto dokonalou kupní prodejní smlouvu. Takové „výzvě“ očividně neodolají ani někteří prezidenti... a vždy se najde státní úředník, který si rád přilepší.

A tak je to i se soukromou společností Slovenská republika (sro). Máme s ní uzavřenou privátní dohodu, na jejímž základě nám vydala doklady o naší totožnosti (tzv. „občanský průkaz“, přesněji ID Card). Ale my, Národ jsme právně nepřestali být majiteli „nemovitostí“, kterou jsme za socialistického práva nazývali Národní hospodářství, či Národní majetek. Může se mladší subjekt - SR, sro - prokázat dokladem o nabytí národního majetku občanů ČSSR? Nemůže. Otázkou zůstává i otázka třetí funkce socialistického občanského průkazu - prokázání občanství. Pokud jsme de jure občany Slovenské Republiky, tak se podívejme na to, jakou procedurou musí projít ten, kdo žádá o občanství Slovenské republiky. Tedy takto: prošli jsme takovou procedurou? Odpověď je jasná. Dále - vydal nám nějaký oprávněný orgán (občanstvím se zabývá Ministerstvo vnitra) pravomocné, písemné potvrzení, že jsme byli zbaveni občanství ČSSR? I zde odpověď známe.

Tedy od nás soukromá organizace "Slovenská republika" pod hrozbou násilí a pronásledování vymáhá daně a jakékoli další poplatky, ale nemůže se prokázat, že je vlastníkem území, na kterém "bačuje", které území rozkrádá a prodává do zahraničí, jehož lesy drancuje ministr - který jinak dostává ministerský plat – ale „nezahálejí“ ani jiní ministři. Dal jí Národ (majitel) k něčemu takovému povolení? Samozřejmě, že ne. Tedy musí počítat s tím, že přijde čas zúčtování. Pokud někdo prodává něco, co mu nepatří, tak jsme na půdě trestního zákona.

Ústava ČSSR předpokládala zánik ČSSR jedině na základě referenda, které mělo prokázat nezájem jejích občanů na pokračování republiky. Toto referendum se NEUSKUTEČNILO. To, že se jedna zaplacená parta poslanců dohodla s druhou podplacenou skupinou poslanců na zrušení ČSSR nic na právní podstatě věci nemění. Právní prostor ČSSR stále EXISTUJE. Pokud se tedy Národ či Národy, které ji vytvořily rozhodně/ou domoci se svého práva, mají právo – na základě mezinárodního práva – převzít si zpět pod svou kontrolu svůj majetek. Praktickým krokem je například – ve smyslu platných zákonů ČSSR – začít vydávat občanské průkazy ČSSR – které mají všechny tři zmíněné funkce: identifikaci, občanství i podíl na národním majetku. A rovněž lze sestavit – zase ve smyslu STÁLE PLATNÝCH zákonů ČSSR soudy a začít soudit rozkrádače národního majetku. A vše bude v souladu s mezinárodním právem!

Inu, dnes nemáme dokumenty prokazující náš podíl na společném vlastnictví, stát nevykládá žádné úsilí na vedení našich amortizačních účtů, ale státní úředníci tvrdí, že mají stále vyšší a vyšší výdaje, a tedy že my jim to máme hradit a platit jim za to daně - za co vlastně? Za rozkradení našeho národního majetku? Vznik práva vlastnictví musí být zaregistrován, půda se stává naším vlastnictvím až zapsáním do Katastru. Ale stát od nás vymáhá peníze za používání naší země, na kterou nemá žádný doklad o nabytí. Navíc porozdával národní majetek kdejakou privatizací a pokoutným prodejem všelijakým zahraničním subjektům. Prodával to, co nevládní. K čemu vlastně použil prostředky, které nebyly je, ale je pouze jako správcovská společnost rozprodal?

Země patří Národu, všechny nemovitosti jsou k ní přivázány. A za používání naší země stát od nás vymáhá peníze. Líbí se nám to?

Pro hloubavější čtenáře doporučujeme jednu zajímavou přednášku. Něco takového se určitě v demokratických médiích nedozvíte:

Watch Video At: <https://youtu.be/f95KCDxbiO4>

Watch Video At: <https://youtu.be/pfY6QbjG0O4>

A na závěr ještě slovo ke výše zmíněným „komunistům“. Jejich „původ“ lze poměrně snadno vysledovat v minulosti. Slovenský, jezuitský stát byl spojencem nacistického Německa, tedy Hitlera. Jeho státní aparát - nyní máme na mysli Hlinkovu gardu - fungoval ve prospěch udržení a podpory fašismu, resp. nacismu. Uvedeme příklady, které známe z našeho prostředí. Ve Velké (dnes část Popradu) byl katolicismus as ním propojena jezuitská Hlinkova garda uchycena velmi silně. Když přišly zprávy o vypuknutí SNP, tak skupina mladých chlapců - učňů - ve Svitú se rozhodla přidat k povstání. Jako mladí chlapci však spíš mluvili než jednali – ale to se jim stalo osudným. Když se o tom doslechli gardisté z Velké, naskákali na vůz a vyrazili nadělat pořádky s těmito chlapci. Vyděšení chlapci začali utíkat, ale v útěku spása nepřišla. Většinu - neozbrojených! - chlapce postříleli gardisté na útěku v prostorách louky, která je dnes oproti letišti v Popradu a útulku pro zvířata. Posledního chlapce - učně - doběhli u mostu mezi Popradem a Velkou, pod kterým projíždí železniční trať. Postřelili ho a nechali tam umírat na výstrahu. Chlapec celou noc křičel a volal mámu - ale oni stříhli, aby mu nikdo nepřišel na pomoc, všechny varovali, že je postřílejí. Ráno byl chlapec mrtvý. A gardisté jezuitského státu spokojeni s dobře vykonanou prací.

Bylo by hodně co vzpomínat, ale uveďme alespoň to, že luteránským rodinám ve Velké hlinkovci kreslily v noci šibenice na domy – jako projev křesťanské lásky a tolerantnosti v jezuitském duchu.

A tady někde nastala chyba. Luteráni se samozřejmě přidali k SNP. Protože gardisté jim jasně dávali najevo, co je čeká (měli slogan: „Nejprve Židé pánové, pak luteráni). Po válce měli všechny možnosti se s těmito bestii vypořádat – i za udání Gestapu a podobné akty křesťanské lásky. Většinou však zůstali tiše a křesťansky jim odpustili. Takto se mnohým jejich zvěrstva propekla, přestože do veřejného života zasahovat

nemohla. Ale zato vychovaly děti a vnoučata, které když dospěly, staly se kariévními komunisty a dohodly se se Západem na zradě a „odprodeji“ ČSSR Západu. A výsledek už vidíme kolem sebe.

Co tedy dělat? Kráčet vpřed, neboť Ráno Svaroga je už tady. Ale nezapomeňme ani na citát z knihy J. Colemana : „Kdo nezná minulost je odsouzen k jejímu opakování“.

01.10.2019